

VÆR YDMYK

 [Broder Neville introduserer broder Branham—Red.] Åh broder, du må innrømme at dette er et sjokk. Jeg ønsker bare å komme med en kunngjøring da: “Tenk at dette kommer frem her: at jeg finner på noe slikt som det.” [Broder Branham og forsamlingen ler.]

2 Jeg setter virkelig pris på å være her hver eneste gang. Reisen vår nærmer seg slutten nå, vårt opphold hos dere. Fordi vi har et nytt møte som begynner snart i Chicago og jeg er nødt til å få familien tilbake til Arizona ganske snart. Og de har ikke hatt sommerferien sin ennå, og det er meningen at jeg skal ta dem med på en liten kjøretur et eller annet sted i et par dager. Og derfor vil jeg sannsynligvis være borte en, en dag, en av søndagene og deretter vil jeg begynne i Chicago uken etter det. Så må jeg komme rett tilbake på mandag og kjøre dem til Arizona.

3 Og jeg bare misliker å komme inn en søndag morgen, oppta den tiden når alle er uthvilt. Søndag kveld er dere alltid trøtte og utslitte, på søndag kveld; og så gi søndagens kveldsmøte over til pastoren vår, det er—det er nesten litt ille. Men jeg misliker å gjøre det, og skjønt på søndag kveld ville jeg, søndag kveld, å ha et møte søndag kveld, da holder jeg på folket så sent. Mange av dem kommer inn hit langt sør fra og—og langt nord, og de har, åh, noen ganger kjører de dag og natt, bare for å komme hit for ett møte, så dra tilbake. Og det er grunnen til at jeg prøver å gjøre det på søndag formiddag, når jeg kommer, gir dem en mulighet til å dra tilbake.

4 Lojale, trofaste pilegrimer, hvor jeg setter pris på dem! De kjører gjennom sludd, regn og alt annet for å komme hit, over landet, hundrevis av miles bare for ett lite møte. Så det får meg til å føle meg takknemlig overfor Gud, og overfor disse menneskene, for deres store—for deres store støtte i det jeg prøver å fortelle til folket at er Sannheten.

5 Nå, jeg tror at dette er Sannheten, jeg . . . av hele mitt hjerte. Hvis det var noe annet som jeg trodde var bedre, ville jeg—jeg så visst først gå . . . Jeg vil ikke be noen om å gå noe sted som jeg ikke går først, for å finne ut om det er riktig eller ikke. Jeg ville ikke be noen person om å—å ta et skritt i Gud, som jeg ikke allerede hadde tatt og vet at det er Sannheten. Først, må det være Herrens Ord, deretter må jeg ta et skritt og se om det er riktig. Og så hvis det er riktig, så kan jeg si: “Kom opp *denne* veien.” Ser dere, det er å bane veien.

6 Og nå, jeg mener en hvilken som helst forkynner burde gjøre det, burde først gå selv. Han skal være en leder, en leder for folk,

ikke tale noe som han ikke ville legge hånden sin på selv. Vi skulle gå og være ledere for folket.

⁷ Denne formiddagen hadde jeg en veldig rar, underlig opplevelse her på talerstolen. Og det var om den siste delen av Budskapet, jeg hadde ikke til hensikt å si det på den måten. Skjønner? Men jeg antar at det allerede er sagt, og det er ingenting jeg kan gjøre med det nå. Men da jeg kom hjem, begynte jeg å studere om det.

⁸ Og hadde en liten familie-sammenkomst i dag, bare med brødrene mine og dem. Mamma er borte. Og vi pleide å møtes i huset hennes, og nå drar vi opp til Delores'. Vi hadde en fin stund der oppe denne ettermiddagen og snakket, og Teddy var med. Vi sang noen sanger, spilte noen lovsanger og slikt.

⁹ Nå, jeg tror kanskje neste søndag formiddag om Herren vil, hvis broder Neville ikke har noe imot det, ønsker jeg nå å ha et helbredelsesmøte, bare satt av kun for helbredelse. Og jeg—og jeg tror med Budskapet denne formiddagen, måten Herren så ut til å lede meg til å bringe Det, bringe Det ut, burde liksom oppmuntre oss litt, ser dere, til—til—til virkelig å tro. Vi—vi leker rundt, og vi—vi tenker forskjellige ting og snakker om dem. Men så når det kommer til en konfrontasjon, er det noe annet. Som det. . .

¹⁰ Noen fortalte meg, jeg tror det var broren min bak der, som fortalte meg en—en liten historie i dag om en mann, en—en forkynner og hans. . . noen av, en fra menigheten hans, han sa han kunne gå over til den andre siden med en tømmerstokk.

Han sa: "Pastor, det kan du, Herren er med deg."

Han sa: "Jeg kan bære en tømmerstokk på ryggen min, når jeg går over."

"Ja visst, Herren er med deg." Og han gikk og gjorde det.

¹¹ Han sa: "Jeg kan bære en tømmerstokk og rulle en trillebår over samtidig."

¹² "Ja visst pastor, Herren er med deg. Troen din kan gjøre hva som helst."

¹³ Han sa: "Jeg kan sette deg i trillebåren og bære tømmerstokken."

Han sa: "Vent nå et øyeblikk!" Skjønner?

¹⁴ Det er annerledes når du er inkludert i det selv. Skjønner? Nå, det, det er veldig lett for oss å si her: "Amen." Det er veldig lett for oss å si: "Jeg tror det er sant." Men sett det så ut i handling. Du må sette det ut i handling.

¹⁵ Slik som jeg sa denne formiddagen, folket lå i Peters skygge, de ba ikke engang om bønn.

¹⁶ Jeg har gått inn i mange hjem og iakttatt dette. Ber før jeg drar, og bare går inn dit med salvelsen og ber ikke engang for folket, og går ut og de blir helbredet. Skjønner? Skjønner? Det er

riktig. Jeg har sett det bli gjort så mange ganger! Skjønner? Du må ha et sted å plassere troen din. Du må tro det. Og jeg tror at tiden nærmer seg og er nå.

¹⁷ Og jeg innser at dette ikke er et lydbånd-møte. De kan lage et lite et for seg selv, men dette er ikke et lydbånd som går ut over landet. Det. . .

¹⁸ Dette som jeg talte om denne formiddagen har ført oss rett opp til et—til et klimaks, og det er grunnen til at jeg vil bruke neste søndag til et—et—et helbredelsesmøte. Fordi, så lenge jeg har vært hjemme, har jeg fortalt dere om visjonene og hva som har skjedd og slikt og brakt det rett opp, hvorfor jeg har gjort alle disse tingene. Og så denne formiddagen bringer det rett opp nå til det siste Rykk.

¹⁹ Nå er det min tid for innvielse til Gud; Guds tid til å tale til meg. Ser dere, jeg—jeg—jeg må bare ha en liten forandring i mitt eget liv. Ikke at jeg tror at jeg er umedgjørlig, men jeg—jeg ønsker å føle meg litt nærmere mennesker. Skjønner?

²⁰ Folk som jeg har prøvd å fortelle denne Evangeliets Sannhet til, og så snur de ryggen til Det, og går bort og ler av Det. Nå, for meg virker det som det er en fornærmelse. Det spiller ingen rolle for meg; men for tingene som jeg har sagt, Det er Sannheten som prøver å hjelpe dem. Som å skyve ut en båt og si: “Her, her er den, reis over! Her, kom ut av den fossende elven, dere kommer til å dø! Dere, dere kommer til å gå til grunne der!” Og de bare ler av deg og går bort. Vel, for meg, føles det som, hvis de går bort, er det ikke noe mer jeg kan gjøre med det, ser dere, som jeg kan gjøre.

²¹ Men jeg ønsker å løpe nedover elvebredden nå og overtale dem: “Kom tilbake!” Ser dere, jeg må ha den følelsen, ser dere, for jeg vet det er noen der ute som ikke har kommet inn ennå. Og jeg—jeg kommer til å fiske inntil. . . Han sa, inntil den siste fisken er fanget. Jeg—jeg ønsker å gjøre det.

²² Nå, og nå, for å kunne gjøre dette, forventer jeg at noe vil skje i et bønnemøte. Noe. . . Og mange av dere husker visjonen om—om det siste Rykk, det Tredje Rykk rettere sagt. Dere husker, det var noe som skjedde rett før det: Jeg så det Lyset komme og gå nedover inn i det stedet, og det sa: “Jeg vil møte deg der.” Nå venter jeg på at noe skal skje.

²³ Her for mange år siden var det vanlig at møtene og skjelningen gjorde meg så svak at jeg vaklet. Mange av dere husker det. Bare kom til et punkt at jeg stod og hadde Jack Moore i en arm og broder Brown i den andre, og ledet meg opp og ned gaten i en time etter møte. Og jeg bare, kom til, prøvde å tenke på hvor—hvor jeg var og hva som skjedde. Deretter, lå jeg hele natten der og tenkte på det, og gråt og alt annet, og lurte på hvorfor de ikke tok imot vår Herre Jesus.

24 Deretter fortalte Han meg en visjon: “En dag vil du møte en dame som vil komme til deg, som har på seg en brun drakt, og hun vil bære en liten baby i et teppe, og fra den tid av vil du få styrke og bli sterkere til å holde ut.” Vel, jeg fortalte dere alt det. I Chicago skjedde det, den kvelden da den lille presbyterianske damen, da hennes egen pastor sendte henne ned der med babyen.

25 Og jeg tror det var broren hans eller en av dem som var en—en lege. Han sa: “Det er ikke et håp for babyen hvis ikke Allmektige Gud berører ham.” Han gikk . . .

26 Hun gikk og fortalte pastoren sin. Pastoren hennes sa: “Jeg er—jeg er ikke kvalifisert,” sa han, “til—til å handle på denne Guddommelige helbredelsen, fordi jeg ikke . . . har det ganske enkelt ikke i meg, troen som kreves for å gjøre det.” Nå, det, det er å være ærlig om det. Skjønner? Han sa: “Jeg har det ganske enkelt ikke i meg.” Han sa: “Men jeg var på ett av broder Branhams møter og jeg vil råde deg til å ta babyen til broder Branham.” Og legen hadde gitt den opp, og den var i ferd med å dø.

27 Og den lille damen gikk inn dit der hvor jeg hadde et—et slags møte for de små katolske barna som hadde brent inne, på den skolen der oppe, vet dere. Dere husker når det var. Vi hadde det møtet, og kommende rett nedover plattformen kommer den lille damen med den brune drakten på seg. Min kone og dem satt der og jeg sa . . . snudde meg og kikket, og kikket overalt, og så om de stod der. Og det viste seg at rett før jeg kom opp, tror jeg Billy Paul og dem hadde snakket, eller kona eller noen av dem, til damen med den lille babyen. Og damen gikk opp til plattformen, og Den Hellige Ånd åpenbarte det hele, og helbredet babyen der.

28 Jeg gikk bort, og siden da blir jeg rett og slett ikke trøtt. Ser dere, det plager meg ikke, og jeg—jeg bare fortsetter videre og videre.

29 Nå venter jeg på at noe skal skje, en start for at det Tredje Rykk skal begynne. Skjønner? Og kanskje det neste søndag formiddags-helbredelsesmøte, kanskje det frembringer det. Jeg vet ikke.

30 Jeg tror at det vi bør gjøre er å fortelle slektningene deres, få tak i de syke menneskene. Nå, for et helbredelsesmøte må vi sette av til syke mennesker. Få tak i dine syke slektninger og få dem hit tidlig søndag morgen, la oss si åtte eller halv ni, og vi vil la dem gi dem et bønnekort når de kommer inn gjennom døren, hvordan de enn gjør det. Og så vil vi ha en bønnekø og be for de syke og bare se hva Den Hellige Ånd vil gjøre.

31 Jeg tror Han vil gjøre undre hvis vi bare vil tro Ham, ser dere. Men vi må tro Ham for det nå, av hele vårt hjerte. Og jeg tror den store stunden har ankommet at når Gud, slik som vi talte om denne formiddagen, har vist oss så mye, og ført oss til et bestemt . . . bare opp til et punkt. Bare slik at du kommer over den

neste lille høyden, og det er alt du trenger, deretter går det bort. Ser dere, går—går bort akkurat som det var, den samme tingen, med skjelningen, samme tingen ved det profetiske, å se.

³² Jeg stod i Calgary . . . Unnskyld meg, det var dronning-byen, nede i Regina, Regina. Og Ern Baxter stod der, og en gruppe av oss. Og Herren hadde fortalt meg, rett her på plattformen: “Det vil skje, du vil kjenne selve deres hjertes hemmelighet.” Og det er riktig. Og jeg har aldri tenkt på det på den måten. Jeg gikk opp til plattformen den kvelden, med Ern og bare begynte å be for de syke. Og her kom en mann, bare ligget rett ut hele sitt liv; aller første gang det skjedde akkurat på den måten, på et øyeblikk i et helbredelsesmøte. Og så kikket jeg utover forsamlingen, og her begynte Den å komme ned over forsamlingen og slikt. Åh, når vi kommer til den andre siden! Halvparten har ennå ikke blitt fortalt, om tingene, å bli klar over, og se ting i menneskers liv. Jeg sier ikke noe om det. Bare lar det være, ser dere, hvis jeg ikke blir virkelig nødet til å si noe.

³³ Og nå venter jeg på at dette neste skal begynne på den måten. Ser dere, Gud, på Sin Egen måte, Sin Egen suverene tid, til å begynne det. Og det vil—det vil bli noe annet som vil bli—bli langt over noen av disse andre to. Skjønner? Og jeg venter på at det skal skje.

³⁴ Og kanskje, tenkte jeg, hvis jeg hadde et lite helbredelsesmøte kanskje neste søndag. Deretter påfølgende søndag vil jeg sannsynligvis være bortreist med barna og dem, for de må komme tilbake og gå på skolen. Og deretter neste søndag, jeg, selvfølgelig, er jeg oppe i Chicago, i møtet der oppe. Og så komme tilbake den påfølgende mandagen, for å reise på tirsdag til—til Arizona, for at unge skal komme tilbake på skolen.

³⁵ Vel, hva fant du, pastor? [Broder Neville sier: “Vel, jeg har oppdaget noe veldig underlig.”—Red.] Godt, det er veldig fint, nå ønsker vi å høre om det.

³⁶ Så Herren velsigne dere alle nå, virkelig, virkelig godt. Og jeg—jeg håper å se dere her neste søndag. Og onsdag kveld . . .

³⁷ Og hør. Ikke glem disse små menighetene, som broder Ruddell, broder Jackson, broder Parnell, og alle de små brødrene som kjemper hardt der ute, ser dere. Og de føler at vi er deres—deres—deres søstermenighet her, ser dere. Vi er liksom som en liten moder-gruppe for dem. Det var der de ble født, herfra, pastorer og så videre.

³⁸ Og denne lille karen bak her, broder, jeg møtte ham her om kvelden der borte, Allen, lille broder Allen. Jeg håper broder Collins her vil møte broder Allen, hvis han ikke kjenner ham. De er begge metodist-forkynnere, og har—har sett Ordets Sannhet.

³⁹ Hvilket, organisasjonen til metodistkirken, som er en fin gruppe mennesker i den metodist-kirken. Tro aldri at de ikke

er det. De er det. De er en fin gruppe mennesker i den katolske kirke. De er en fin gruppe i den presbyterianske kirke. Og alle de stedene der, det er menn og kvinner som venter på å se Lyset lyse over deres sti. Bare fortsett å la Lyse skinne, i ydmykhet, vennlighet. La oss alle vokse nærmere Gud, ved å ydmyke oss selv. Skjønner?

⁴⁰ Ikke glem, dette tabernaklet vil miste sin styrke. Husk at dette er skyteskiven der satan har siktet inn ethvert skytevåpen i helvete på. Han vil få en person til å gjøre noe som er i motsetning til hva en annen mener. Han gjør det. Han ønsker på det. Det er hans business, hvis han kan få noen til å si noe, noen til å snakke om en annen, si: "Vel, hør her, vet du hva *Så-og-så* gjorde?" Ikke hør på det. Ikke hør på det i det hele tatt. Det er djevelen. Ser dere, det er satan. Ikke tro på det.

⁴¹ Hvis det er noe som noen har gjort galt, be for dem. Og ikke be på en egoistisk måte: "Jeg vet det er min plikt, jeg må be for den broderen." Ta det til ditt hjerte, virkelig i bønn, for den søsteren. Og bare snakk og vær virkelig vennlig, og før du vet ordet av det, vil du finne dem rett tilbake på møte igjen. Skjønner? Fordi, tross alt er vi på vei mot solnedgangen.

⁴² Herren Jesus vil komme en av disse dager. Og, du vet, jeg tror det vil bli så plutselig og så—så fredelig, og derfor vil ett hundre pro- . . . en hundredel av ett hundre prosent av hele verden vil aldri vite når Bortrykkelsen finner sted. Det vil bare foregå så stille at ingen vil vite noe om det. Skjønner?

⁴³ Og det vil bli, selvfølgelig, de små gruppene vil si: "Vel, nå, *Så-og-så*?"

⁴⁴ "Åh, de sier at det er en fanatisk gruppe der borte, sa en gruppe reiste der borte fra, og de . . . Det stemmer ikke. De har bare reist ut et eller annet sted. Vi har hatt den fanatismen, ser dere."

⁴⁵ "Vel, de sier at det lille tabernaklet, på et sted som heter Jeffersonville, var det så mange av medlemmene som var savnet."

⁴⁶ Ser dere, de bare utspiller det. De vil si: "Åh, det er ingenting i det, skjønner du," på den måten, og Den vil være forbi og de vil ikke vite det.

⁴⁷ Over nasjonen, vil det komme, at de som er døde i Kristus vil oppstå først. Bortrykkelsen vil finne sted, Menigheten vil bli tatt Hjem. Og deretter vil Trengselsperioden sette inn, og, åh, du, vi ønsker ikke å være her i løpet av den tiden. Jeg ønsker ikke å være her i Trengselsperioden. Nei. Gud forby at noen av oss vil være her i løpet av den tiden. Fordi, "den som er uren er uren fremdeles; den som er hellig er hellig fremdeles; den som er rettferdig er rettferdig fremdeles." Det er ingen. . . Lammet hadde kommet fram med Sin Gjenløsningsbok, og Bruden har blitt tatt ut. De som

forkastet Det må gå gjennom en Trengselsperiode, både jøder og hedninger. Hvilken Trengselstid! Jeg ønsker ikke det.

48 “Herre, hellige meg nå.” Det er en god nasareer-doktrine, er det ikke? [Broder Neville sier: “Amen.”—Red.] Og det er sant også. Det er sant. Det er riktig. “Fyll meg nå med Din Hellige Ånd, Herre. Ta hele verden ut av meg nå, Herre. Ikke—ikke la oss få . . .”

49 Som den gamle fargede broderen sa: “Sir, jeg har billetten min i hånden. Den er allerede stemplet. Når jeg kommer ned til elven, den morgen, vil jeg ikke ha noen problemer.”

50 Så, det er ganske riktig, jeg—jeg vil ikke ha noen problemer. Hold billetten din i hånden, for vi reiser over. Bare tenk på det, den store gjeløsningsstunden er for hånden.

51 Og nå en annen ting. Broder, hva er navnet hans, han fra Utica? Jeg tror broder Graham og en annen broder der som er pastor der. En broder Shanks eller noe slik som det, eller Sink? [Broder Neville sier: “Broder Snelling.”—Red.] Broder Snelling er pastoren, helt og holdent. Broder Snelling er pastoren borte i Utica nå. Jeg tror bønnemøtet deres er på . . . [“Torsdag kveld.”] Torsdag kveld. Nå, dere vet, det ville være virkelig fint om vi kunne stikke en tur bort dit på torsdag kveld og vise disse vennene litt fellesskap. Skjønner? Og så når broder Jackson, gangene som han har sitt, om vi bare kan få samlet en liten gruppe av oss og dra.

52 Bare fortsett å be, fortsett å grav! Ja, ikke stopp. Akkurat som da Elias fortalte dem, sa: “Grav grøfter der ute!”

Når du kommer nedover, du treffer på en gammel blikkboks, sier: “Jeg er for trøtt?” Kast den ut av veien og fortsett å grav. Skjønner? Bare fortsett å grav, fordi vi er nødt til å grave. Vi må rett og slett grave, det er alt. Fordi, hvis du—hvis du forventer å unngå Trengselsperioden, bør du begynne å grave.

53 Og nå, for meg selv, jeg taler til meg selv der. Jeg skal begynne å grave dypere enn jeg noen gang har gravd. Fordi jeg føler at i nasjonen og verden rundt, at denne tjenesten igjen vil, ettersom den er kjent nå omtrent over hele verden. Jeg—jeg må reise igjen.

54 Kona sa til meg . . . Her om morgenen, jeg sa: “Jeg vil at du skal dra sammen med meg når jeg reiser. Jeg kommer til å reise rundt januar, om Herren vil. Jeg ønsker å ta en fullstendig verdensturné, hele veien rundt; komme tilbake og kanskje ha møter i De forente stater, en gang neste sommer.”

Og hun sa: “Jeg er for gammel til å reise.”

55 “Vel,” sa jeg, “jeg har reist når jeg . . . angående min forrige reise til utlandet for omtrent åtte år siden, og jeg føler meg i bedre form nå enn jeg var for åtte år siden, vet dere. Skjønner? Jeg vet mer om det nå.”

56 Og så kom vi til emnet: “Om Herren sa: ‘Jeg vil tildele deg tjue-fem år. Du kommer ikke til å bli svak. Du vil være i stand til å reise, og Jeg vil tildele deg tjue-fem år på jorden,’ ville du ta fra—fra fødsel til tjue-fem eller fra tjue-fem til femti, femti til sytti-fem, eller sytti-fem til hundre?”

57 Nå, en hvilken som helst mann som er tildelt noe slags tid på jorden, vil så visst gjøre noe høyst ubesindig hvis han ikke bruker den tiden i tjeneste for Gud. Jeg bryr meg ikke om hva han gjør.

58 Nå, hvis du skal være en hjerteknuser for kvinnene eller noe slikt, bør du ta den unge alderen, de første tjue-fem. Skjønner?

59 Hvis du skal være en snekker, en mekaniker eller noe, bør du ta den andre tjue-fem. Skjønner?

60 Så tenkte jeg på, “Hva med meg? Hvor ville jeg ta?” Jeg ville ta fra sytti-fem til hundre. Jeg ville være smartere, visere. Jeg ville være mer fast. Jeg ville vite mer om hva jeg gjør. Jeg er ti, åtte eller ti år eldre enn forrige gang jeg var i utlandet. Jeg vil ikke komme på en lite gjennomtenkt måte. Jeg vil vite mer om det, ser dere. Jeg vet hvordan.

61 Det er akkurat som en vaskebjørn-hund som slåss med en vaskebjørn, ser dere. Du kjenner til hvordan få tak i ham. Du hopper ikke inn der; blir klort opp. Ser dere, vær klar over triksene hans og følg med på hva han gjør. Og vi lærer mer om fienden. Så vi må finne ut alle teknikkene hans, og hvordan han nærmer seg, og hva han gjør, og lære slagene hans, da er du trent opp til å gå imot ham, ser dere.

62 “Så jeg tror nå,” sa jeg til min kone, “jeg tror jeg er i bedre form nå enn jeg var da jeg var førti år gammel, og reiste over.” Ser dere, og jeg er femti-fire. Og jeg tror, hvis jeg lever og fremdeles kan komme meg rundt så godt som jeg kan nå, når jeg er hundre, hvis jeg . . . hvis Jesus drøyer så lenge, vil jeg være i bedre form enn jeg er nå, til å reise. Skjønner? Fordi, du vet mer om det, du vet mer om hva du skal gjøre, og hvordan håndtere det, hvordan håndtere situasjonen.

63 Ta mange mennesker nå, hvis de skal bli operert på. “De sier en ny lege nettopp ble uteksaminert her om dagen, og nettopp kom fra det medisinske fakultetet. Han har aldri hatt en operasjon ennå. La ham gjøre det.”

64 “Åh, nei,” ville du si, “kommer ikke på tale. Ikke den karen. Nei, sir. Men, nei, slett ikke. Jeg vil ikke at han skal sette kniven i meg. Vel, jeg vil heller dra ned her og få *Så-og-så*. Jeg hører at han har hatt mange operasjoner. Han vet hvordan det skal gjøres.” Slik er det, ser dere. Det er tanken.

65 Du tenker på dette, men hva med sjelen? Jeg vil ha noen som vet hvor de står og kjenner veien; som har reist på den. Ja, absolutt.

66 Herren velsigne dere. Ja vel, broder Neville, kom opp hit nå. Og Gud velsigne broder Neville. Ikke glem nå, neste søndag.

67 [Broder Neville snakker om broder Branham og broder Vayle i ett minutt, sier deretter: “Og jeg er glad for å ønske Guds forkynnere velkommen, spesielt de som samarbeider sammen med Dette og i Det sammen med oss. Jeg gleder meg til å høre fra dem.”—Red.] Amen. [“Så jeg spurte doktor Lee Vayle, jeg sa: ‘Vil du forkynne hvis ikke broder Branham gjør det?’ Og broder Branham gjorde det ikke. Han kan ha visst dette.”]

Nei, jeg gjorde ikke det. Jeg ville ikke engang ha snakket såpass lenge.

68 [Broder Neville sier: “Så jeg spurte broder Vayle, i kveld, om han ville forkynne for oss i tilfelle broder Branham ikke gjorde det. Fordi han har stått sammen med ham i møtene, og han kjenner til Veien, denne Veien. Og vi er glade for å ha broder Vayle. Jeg setter pris på ham og respekterer ham like mye som jeg gjør med en hvilken som helst av de andre forkynnerne, og som jeg gjør med alle de andre. Og så hvis han vil komme i kveld og tale for oss, vil jeg være glad for å ha ham til å gjøre det.”—Red.] Amen. [“Gud velsigne dere, og la oss be for broder Vayle. Noen av dere har aldri hørt ham, og jeg stoler på at dere vil be for ham.”] Ja.

69 Jeg skulle ikke ha brukt all denne tiden. Jeg beklager overfor forsamlingen. Jeg visste ikke at han satt der, at han . . . dette var planlagt. Gud velsigne deg, broder Vayle.

70 [Broder Lee Vayle sier: “Det var ikke planlagt. Han sa, hvis du ‘ikke talte.’ Og du kom.” Broder Branham og forsamlingen ler—Red.] Godt. Det er fint.

71 Jeg får høre ham, selv. Broder Vayle har talt mang en gang før meg i møtene og—og så videre. Han har administrert møtene i lang tid, og en fin broder, gjort en utmerket jobb. Og jeg er sikker på at denne forsamlingen alltid er glade for å høre broder Vayle når han taler. Herren velsigne broder Vayle.

72 [Broder Vayle taler i sytti minutter over Markus 16:15-20 og andre Skriftsteder, med tittelen: *Hvorfor har ikke Markus 16 fungert? Og hvordan, i henhold til Skriften, få Det til å fungere*—Red.]

73 Så mye ble sagt at jeg—jeg—jeg kunne ikke si noe for å gjøre det noe bedre. Og jeg tror oppriktig at det var Herren som ordnet dette slik at broder Vayle kunne bringe dette budskapet, etter denne formiddagen. Dere skjønner, det må fungere på den måten. Vi—vi mottar det fra Gud. Hva, det er så mange ting han sa; jeg—jeg—jeg har tjue prekener skrevet ned her, fra det han sa.

74 Jeg tenkte her på en liten illustrasjon, for å underbygge det han sa. Nå, vi ser på denne klokken, for å finne ut hva tiden er. Hvis ikke ethvert instrument i den klokken samarbeider, det ene

med det andre, vil vi aldri vite den korrekte tiden. Er det riktig? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.] Og det kreves alle oss, alle sammen, hvis vi ønsker å se det Tredje Rykk virkelig gjøre noe for Gud, det er samarbeid mellom oss alle sammen, til å ydmyke oss fremfor Gud og bekjenne våre feiltrinn, og be og tro Gud for disse tingene.

⁷⁵ Jeg tror oppriktig at det broder Vayle sa er Sannheten, at Gud aldri vil putte Sin Ånd i et vanhellig, urettferdig, ulydig tempel. Nei. Det må komme i form av renselse av våre hjerter fra alt svik og ondskap, slik at vi kan være rene innfor Gud, slik at Han kan virke Sin rene Hellige Ånd gjennom oss, for å oppfylle disse tingene. Jeg—jeg tror det, når dere drar hjem i kveld, hvis dere vil lese det lille Judas-brevet, vil dere bare lære en hel del nå av det broder Vayle har sagt. Og han sa: "Jeg formaner dere til å stride alvorlig for den Tro som en gang ble overgitt til de hellige." De kom bort fra Det. Hvordan menn med bedervede sinn, og så videre, hadde kommet inn og villedet dem bort fra—fra Guds ekte ting.

⁷⁶ Og Gud kan bare virke etter som vi lar Ham virke. Og det er så mange underfulle ting, at jeg sier . . .

⁷⁷ Dere vet, folk vil ha kraft, og i virkeligheten vet de ikke hva kraft er. Ser dere, de—de vet i virkeligheten ikke hva—hva—hva som følger med det. Veien—veien opp er ned, alltid. Hvis du vil ha kraft, se hvor ydmyk du kan bli. Bare kom deg bort fra all din verdslige tankegang, og ydmyk deg selv innfor Gud, og da har du mer kraft enn den mannen som løper over hele bygningen og lager en masse ståhei; ser dere, fordi du har vært i stand til å overvinne deg selv, og overgi deg selv til Kristus, ser du, for å ydmyke deg selv fremfor Ham. Det er virkelig kraft.

⁷⁸ Vis meg en menighet som er ydmyk, virkelig ydmyk, ikke en—en arrogant; en menighet, bare en vennlig, ydmyk menighet, jeg vil vise deg en menighet som har Guds gunst og kraft i seg. Det er riktig. Det er det som kreves, ydmykhet, ydmyke oss selv fremfor Gud, og la Gud bare få virke gjennom oss. Trenger ikke lage en masse bråk.

⁷⁹ Noen ganger, som bonden sa, han gikk ut på åkeren med kjerra si, og, hver gang han traff en hump, bare skranglet den og holdt på. Men da han kom tilbake, traff han den samme humpen og lagde ikke noe bråk i det hele tatt, fordi den var lastet med gode ting.

⁸⁰ Så jeg tror det er ganske så riktig, ser dere, at vi blir fylt opp med de gode tingene fra Gud, slik at Åndens frukt kan bli kjent gjennom oss. Slik han henviste så mye til Første Korinterbrev 13 der, og hvordan, at, "Selv om jeg gir mitt legeme til å brennes, og har alle disse tingene, og ikke har kjærlighet; er det ingenting, gagnar meg ingenting." Ser dere, vi ønsker å gjøre det.

⁸¹ Fremfor alt, er det våre individuelle sjeler som vi er ansvarlige for fremfor Gud. Ser du, det—det er *du* som går til Himmelen. Er ikke om *jeg* går, eller *han* går. Det er *du* som går, ser du, og du først. Og du må finne ut av dette og komme ydmykt fremfor Herren.

⁸² Og jeg har alltid oppdaget at den mannen som ydmyker seg er den mannen som Gud opphøyer. Når du tar en person med nesa i sky og vet alt, og du kan ikke fortelle ham noe, og han er arrogant, og—og, vel, det—det er personen som aldri kommer noen vei. Men ta den personen som ydmyker seg og vandrer vennlig.

⁸³ Jeg snakket med en mann her om dagen, som bare organiserer en menighet oppe ved . . . trukket seg ut av en organisasjon som hadde vært. Og, vel, det er broder Boze, og den menigheten som de hadde, de hadde hatt den store kirken der i lang tid, og Herren har velsignet ham. Så kom folket til et punkt at de ønsket å være som resten av dem, og ønsket å integreres med en organisasjon. Og da de gjorde det, bare . . . de ydmyke kristne der inne ønsket ikke det. Hele sitt liv hadde de blitt undervist imot det, så de gikk bort fra det. Nå har de en gruppe, og Herren har velsignet dem slik at de kommer i, til et stort sted nå igjen, for en kirke nå som har plass til omtrent fire eller fem tusen mennesker, og de begynner på nytt.

⁸⁴ Og de kom til meg og sa: “Broder Branham,” satt rett der på kontoret, menighetskontoret, her om dagen. Og han sa, en av lederne, broder Carlson og dem, sa: “Hva skal vi gjøre?”

⁸⁵ Jeg sa: “Finn en mann som kan være hyrden som ikke har noen anseelse i noen denominasjon, som bare er en virkelig god, ekte, vennlig, ydmyk broder som lever livet. Gud vil ta hånd om resten av det, ser dere.” Jeg sa: “En god pastor som bare vil mate sauene, og være ydmyk og slikt, så vil Gud gjøre resten. Hvis dere vil . . . Ikke en stor allviter som kommer inn, som vil sette *dette* i orden, og dette må være på *denne* måten, og slår ned på ting.” Jeg sa: “Det vil aldri fungere. Dere må ganske enkelt gjøre det på den rette måten.”

⁸⁶ Slik er det, enhver brikke i menigheten må arbeide sammen og du må følge opp din del av det. Så vi ser hvilken tid vi lever i. Vi kan være nærmere enn vi tror vi er.

⁸⁷ Nå, vi setter pris på broder Vayle. Gjør vi ikke? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Herren velsigne deg, broder Vayle. Takk. Og vi takker Herren for å bringe dette flotte budskapet til oss i kveld.

⁸⁸ Og jeg fikk en beskjed for en liten stund siden. En av søstrene har hatt noe hun ønsket å fortelle, i en drøm. Hvis du bare vil skrive den ned til meg søster, er jeg—jeg . . . Han har gitt henne noen drømmer som uten tvil har vært sanne. Vi tar ikke imot alle drømmer. Nei, nei. Men når de er av Gud, ønsker vi å vite at det er Gud som taler til oss.

⁸⁹ Slik er det med tungetale, vi tror ikke på alt; men når det kommer en tydning som forteller oss noe som kommer til å skje, vi ser det skje, da takker vi Herren for det. Skjønner?

⁹⁰ Vi ønsker at det skal forløpe smidig, ydmykt og i Herrens orden. Så bare husk at din del kan være drivfjæren eller det kan være den lille, en liten viser eller en liten del, eller opptrekkskronen, hva enn det kan være, eller det kan være viserne på fremsiden av klokken, de som viser tiden. Men hva enn det er, så kreves det at vi alle arbeider sammen i harmoni med Jesu Kristi Evangelium, for å få dette til å skje.

⁹¹ Bare tenk! Hvis gaver er så store, det vi kaller kraft; og Paulus sa: "Om jeg har tro så jeg kan flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg ingenting." Tenk på det.

⁹² Og selv om vi sier: "Vel, selv om jeg—jeg forstår . . .Jeg skulle ønske jeg forstod Bibelen."

⁹³ "Selv om jeg forstår alle Guds mysterier, ser dere, og likevel selv om jeg kunne gjøre det, men ikke har kjærlighet, da er jeg ingenting. Ser dere, jeg har ikke kommet noe sted ennå." Ser dere, hovedsaken er, elsk Gud og ydmyk deg selv med det.

⁹⁴ Nå, selvfølgelig, etter alle disse årene på misjonsmarken og rundt om i verden, og truffet ulike mennesker, burde jeg vite lite grann om porten man går inn i. Og hvis dere ønsker å komme noe sted med Gud, la aldri en arrogant ånd noen gang komme iblant dere. Ikke la noe ondskap komme inn. Uansett hva noen gjør, hvis de gjør feil, bygg aldri opp et kompleks mot den personen. Skjønner? Vær vennlig og snill. Husk, Gud elsket deg da du var i synd. Og hvis Guds And er i deg, elsker du den andre personen når han gjør galt. Ser dere, bare be for dem og elsk hverandre.

⁹⁵ Fremfor alt, elsk Gud og elsk hverandre. Og vær ydmyk med Gud og rundt hverandre, og Gud vil velsigne oss, og det er vanskelig å si hva Han vil gjøre. Vanligvis når en menighet begynner å øke i antall og begynner å bli litt større eller noe slikt, så kommer de bort fra den ekte tingen, den ekte tingen.

⁹⁶ Vet du hva som fikk disse tingene til å skje, da jeg først begynte og Herren viste Seg for meg nede ved elven og fortalte meg det? Og broder Vaile så det, tror jeg, i en avis i Canada for mange år siden, der Herrens Engel kom til syne ved elven der nede, det var i Associated Press, "Mystisk Lys over lokal forkynner, under dåp." Og—og vet dere hva som gjorde det? Da vi hadde teltmøtet rett over gaten, et telt som rommet omtrent, åh, tjue-fem hundre mennesker, forkynnere kom overalt fra og sa: "Broder, kom hit et øyeblikk." Jeg var bare en gutt, nesten, åh, bare en unggutt. Og han sa: "Hvordan bevarer du de menneskene i én akkord? De elsker hverandre . . . Jeg har ikke sett mennesker som elsker hverandre slik."

⁹⁷ Det er Herren. Det var det denne menigheten ble grunnlagt på, den gudelige, broderlige kjærligheten for hverandre. Jeg så

dem til og med ta hverandre i hendene da de reiste fra stedet og de gråt som babyer, for å måtte reise fra hverandre. De elsket hverandre så mye. Og jeg kunne gå til huset deres for å besøke dem, og ganger da Bibelen lå åpen og merket av tårer. Kom inn om kvelden der fedre og mødre var samlet sammen, og deres små barn rundt på gulvet, knelte rundt; og fedre og mødre på sine knær, gråtende og bedende. Jeg stod ved døren og ventet og ventet og ventet. Og de stoppet ikke å be, jeg bare satt meg ned på trappene og begynte å be selv, og ventet på dem, ser dere. Og det—det var. Og de elsket hverandre. De elsket hverandre. Vi pleide å stå og synge den gamle sangen:

Velsignet er det bånd som binder
 Våre hjerter i kristen kjærlighet;
 Fellesskapet av beslektede sinn
 Er likt det Ovenfra.

Når vi skilles fra hverandre,
 Gir det oss innvendig smerte;
 Men vi skal likevel være forent i hjerte,
 Og håper å møtes igjen.

⁹⁸ Jeg sier dette med stor glede i mitt hjerte overfor Kristus. Mange av dem sover rundt her, i disse merkede gravene i kveld, og venter på den store oppstandelsen der vi vil møtes igjen.

⁹⁹ La ikke den ånden noen gang vike fra dette stedet! Hvis den noen gang gjør det, så bryr jeg meg ikke om hvor veltalende pastoren deres kan være, hvor fint han kan bringe Guds Ord, Guds Ånd er bedrøvet bort. Skjønner? Når vi kan ha alle ting i fellesskap, felles, og elske hverandre, så vil Gud virke sammen med oss.

¹⁰⁰ Og vi holder tiden, slik at folket kommer forbi og sier: “Hvis du ønsker å se en menighet som er virkelig ydmyk, en menighet som virkelig elsker Gud, stikk innom der borte på tabernaklet en gang og se på dem. Se på omsorgen de har for hverandre, respekten; når Evangeliet blir forkynt, hvor ærbødig, hvordan alt er nøyaktig i orden.” Ja, da kan de kikke og se hva slags tid vi lever i. Dere vil se Guds Ånd bevege Seg iblant dere, store tegn og under og ting vil finne sted. Hvis det virker sammen, forteller det tiden. Men hvis det ikke fungerer, har tiden stoppet, den vil ikke fortelle tiden noe mer. Så hvis vi ønsker å vite hvilken tid vi lever i, bare få alle til å arbeide sammen i Evangeliet, og elske hverandre, og elske Gud, og viserne selv vil fortelle tiden som vi lever i. Tror dere det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Ja visst. Amen. Herren velsigne dere, virkelig rikelig.

¹⁰¹ Ikke glem nå, vær i nærheten denne uken. Og hvis du kjenner noen av de syke menneskene som kommer inn, fortell dem, når de kommer, si: “Kjære, jeg ønsker å spørre deg. Vi har bønn for de syke søndag morgen, der i tabernaklet. Og du har vært syk en stund, nå ønsker jeg. . .”

“Vel, jeg ønsker å dra. Jeg har alltid ønsket å dra.”

¹⁰² “Nå, jeg hørte nettopp et budskap søndag kveld fra en broder der om hvordan vi må bekjenne syndene våre for hverandre og be for hverandre, slik at vi kan bli helbredet. Jakob 5:14, 13, 14, 15, ser dere, at vi må bekjenne syndene våre for hverandre før vi i det hele tatt kommer for helbredelse. Ja. Bekjenne våre synder for hverandre, og be for hverandre.” Skjønner? Ser dere, det var helt nøyaktig det han talte om i kveld, bringer tilbake saligprisningene inn med Markus 16. Bland det sammen, du har det, da finner helbredelser sted.

¹⁰³ Se på Jesus, ikke annet enn en bunt av kjærlighet. Skjønner? Han var Gud manifestert. Han, Gud, uttrykte Seg Selv gjennom Ham, ikke rart mirakler og slikt skjedde. Hans ydmyke liv og innviede liv; å komme fra å være Gud til å være et menneske her på jorden, for å uttrykke Gud gjennom Seg Selv. Det var det som gjorde Ham til det Han var. Jeg har alltid sagt: “Det som gjorde Jesus til Gud for meg var måten Han ydmyket Seg Selv på. Han var så stor og kunne likevel være så liten.” Skjønner? Det er riktig.

¹⁰⁴ Herren velsigne dere virkelig mye. Nå, la oss reise oss for å avslutte. La oss bare prøve den, (du kjenner den kanskje ikke, søster), den, *Velsignet er det bånd som binder*. La oss synge den en gang, vil du? Gi oss akkorden.

Velsignet er det bånd som binder
Våre hjerter i kristen kjærlighet;
Felleskapet av beslektede sinn
Er likt med det Ovenfra.

¹⁰⁵ Nå, mens vi synger dette siste verset, la oss ta tak i hverandres hender, “*når vi fra hverandre skilles*” og bare si: “Gud velsigne deg broder, søster. Jeg er så glad for å være her med deg i kveld.” Ser dere, noe slikt, deretter snu dere rundt igjen. Nå, la oss synge den.

Når vi fra . . .

Gud velsigne deg broder Neville!

Gir det oss innvendig smerte;
Men vi skal likevel være forent i hjerte,
Og håper å møtes igjen.

¹⁰⁶ Hvor vi elsker Herren Jesus! Gjør vi ikke? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Hvor . . .

Inntil vi møtes!
Inntil vi møtes ved Jesu føtter; (inntil vi møtes!)
Inntil vi møtes! Inntil vi møtes!
Gud være med deg inntil vi møtes igjen!

La oss lukke øyene våre og bare synge den i Ånden nå.

Inntil vi møtes! Inntil vi møtes!
 Inntil vi møtes ved Jesu føtter;
 Inntil vi møtes! Inntil vi møtes!
 Gud være med deg inntil vi møtes igjen!

¹⁰⁷ Nå, med våre hoder bøyd. Vi er bare barn, Guds barn. La oss nynne den. [Broder Branham og forsamlingen begynner å nynne, *Gud være med deg*—Red.] Åh, hvor det bringer Guds Ånd til oss! Kunne du forestille deg i tidligere tider da de satt på steinheller?

Gud være med deg inntil vi møtes igjen!

¹⁰⁸ Med våre hoder bøyd, vil jeg spørre om broder Allen bak der, en ny broder iblant oss, om han vil avslutte for oss i en bønn. Broder Allen.

VÆR YDMYK NOR63-0714E
 (Humble Thyself)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk søndag kveld, den 14. juli 1963 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
 PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
 P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org